

Odpustenie jedného kňaza

29. septembra 1923 sa v Porúbke rozrástla jedna rodina o veľmi dobrého a pokorného človeka. Celestín Mikunda mal desať súrodencov. Už tri dni po pôrode ho mamička v sprievode pôrodnej baby zanesla do kostola na „váčku“. Bol to obrad, pri ktorom sa dieťa zasväcovalo Bohu ešte pred krstom.

V roku 1944, keď mal 21 rokov, vychodil žilinskú reálku. Začal študovať v biskupskom seminári v Nitre. No osud ho zavial do Bratislavy, kde v snahe získať doktorát študoval tri roky. Ešte ako študent v Bratislave zažil „zháňanie“ seminaristov komunistickou mocou k voľbám – kňazi a seminaristi mali zakázané voliť cirkevnou vrchnosťou. Zamkol sa vo svojom byte a čakal... nikto ho neprišiel pozvať na voľby. Jeho „neúčast“ sa ale neskôr pridala k jeho ďalším priestupkom v očiach komunistov. Štúdium ukončil v zlovestnej predtuče prenasledovania s čoraz reálnejšími kontúrami.

10. júna 1949 bola vyhlásená „katolícka akcia“, ktorá sa snažila vyvolať prorežimné ľudové hnutie nasmerované proti biskupom a pápežovi. Slovenskí a českí biskupi spísali pastiersky list, ktorý túto akciu odsudzoval.

Celestín bol za kňaza vysvätený 12. júna 1949 spolu so svojimi 25 spolužiakmi, ktorých všetkých prežil – ako posledný z nich zomrel v roku 2015 emeritný biskup Mons. Dominik Tóth. Slávnostnú primičnú svätú omšu mal vo svojej rodnej farnosti – v Bytčici - 19. júna. Okrem bytčického farára Viliama Praženca boli prítomní aj kňazi z okolitých farností – medzi inými aj Augustín Čaprnska z Lietavy. Toho chceli policajti zatknúť, ale ľudia im to nedovolili. Za prečítanie pastierskeho listu odsúdili Viliama Praženca na 24 rokov, odsedel si asi osem.

Prvým kaplánskym miestom Celestína Mikundu bola Nová Bystrica. Nové „pôsobisko“ ale dostal už roku 1951. Stal sa ním pomocný technický prápor (PTP) na letisku v Miloviciach. Hoci PTP nemali žiadnu oporu v zákonoch, intervenovali do nich politicky nespoľahlivých ľudí. Boli nástrojom prenasledovania a vykorisťovania. Celestín v Miloviciach strávil tri roky. Potom ešte ďalšie štyri roky bol vo výrobe ako murár, tesár, elektrikár...

Medzi farnosťami, v ktorých pôsobil, patrili Skalité, Trenčianska Teplá, Považská Bystrica, Pruské, Močenok, Dohňany, Lietava, Lazy pod Makytou. Za jeho dvadsaťtriročnú kaplánsku kariéru môže skutočnosť, že v očiach štátnej moci bol vnímaný ako nepohodlná osoba a dlho sa zdráhala udeliť mu post správcu farnosti.

V roku 1955 mal ťažkú autonehodu a vážne si poranil pravú nohu. Odmietol amputáciu, zostal v nemocnici 15 mesiacov, ale noha sa nikdy celkom nevyliečila. Každé dva týždne chodil počas celých 60 rokov do nemocnice, kde mu vyškrabovali hnis až do kosti. Dve palice sa stali jeho vernými spoločníčkami...

V rokoch 1960 – 1964 mu bol znovu pre neúčast' na voľbách odňatý štátny súhlas, a tak bol opäť mimo pastorácie. Po celý čas pracoval ako sanitár na bytčickej psychiatrii. Ako nepohodlná osoba bol v roku 1980 na príkaz štátnej moci preložený do Lietavy. Tu pôsobil 10 rokov.

Od roku 1999 bol na odpočinku v Lietavskej Lúčke, ale až do roku 2008 pôsobil ako výpomocný duchovný vo farnosti Žilina - Solinky. No svojmu povolaniu ostal verný až do konca – niekedy vypomáhal v Lietave a v Bytčici a poslednú omšu odslúžil v kaplnke v Lietavskej Svinnej v časti Kňazova Lehota ku koncu roka 2015. Pre zdravotné ťažkosti ho previezli do žilinskej nemocnice a neskôr do zariadenia pre starých kňazov v Nitre, nakoľko bol sídelným kanonikom Nitrianskej diecézy a archidiakonom hradňanským. Zomrel 30. decembra 2015 vo veku 92 rokov a v 66. roku kňazstva.

Pamätám si ho ešte ako malý chlapec. Niekoľko rokov som mu miništroval, keď prišiel odslúžiť omšu. Každý deň mal svätú omšu o štvrtej v rodičovskom dome v Lietavskej Lúčke pre „svoje babky“.

Jeho život bol presiaknutý odpustením. Odpustil komunistickému režimu, ktorý ho aj prostredníctvom PTP pripravil o osem rokov pastorácie. Odpustenie ho oživilo a dalo mu sily do ďalších rokov tvrdej práce. Odpustil ľuďom, ktorí mali podiel na jeho doživotnom zranení prostredníctvom autonehody. Odpustenie mu dalo dlhý život. „Nikto nespočíta tie desaťtisíce spovedí, ktoré som odslúžil,“ hovorieval. Božím odpustením oživil tisíce ľudí. Okrem toho aj vo svojom pokročilom veku pripravoval či už mladých, starých, robotníkov či vysokoškolsky vzdelaných na rozličné sviatosti, čím vliaval do ich srdca nový život. Je dôkazom, že aj v nepriazni zdravia alebo režimu človek dokáže vykonať veľké veci.